

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
4 septembrie st. v.
16 septembrie st. n.

Ese în fiecare duminică.
Redacțiunea:
Strada principală 375 a.

Nr. 36.

ANUL XXIV.
1888.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Bate la ușe.

— Novelă, de Carmen Sylva. —
(Urmare.)

Leonia ceru îndată ghiată; apoi porunci să prină cail să aducă pe doctor. Puse copilului ghiată la cap, cărpe calde la picior și par' că se mai liniști. Cel puțin deschise ochii și îi dîse zîmbind: »Mamă bună«, apoi adormi din nou. Dar în curînd începură ér țipetele. Când veni doctorul, Leonia nu-l întrebă nimic, el o lăudă de înțelepciunea ei, prescrie comprese reci pe trup și băi reci, dar avea un aer atât de îngrijat, încât inima Leoniei se oprî în loc.

Burkhard înteeți pe doctor cu întrebările, dar oftă, când primi răspunsul; »inflamație cerebrală«. — »Nu pôte fi o insolație?« întrebă Burkhard. — »A fost ađi mult la sôre?« — »Cam mult«, veni răspunsul cu mare întărziare. Apoi Burkhard întorse capul dinaintea privirii desnădăjduite a Leoniei.

Amurgul ăilei o găsi încă lângă patul copilului; durerile și frigurile păreau că cresc din ce în ce mai tare. Tânguirile lui rupeau inima Leoniei. Toni veni de dimineță și rugă cu atăta stăruință să-l lase să intre la Păcînicel, încât i făcură pe voie.

Se aședă palid într'un colț. »Toni Toni«, strigă bolnavul. Atunci se apropiă și-i luă mîna infierbentată. Dar Baldo nu-l cunoșcea. Ori vorbiă aiuria ori țipă de durere, apoi cădea ér într'un somn letargic, care părea că sporeșce puterea hôlei. A treia ăi de dimineță era mort.

Leonia se aruncă peste ângerul ei adormit, nevrînd să-l lase din brațe. Toți erau neputincioși înaintea mărimii durerii ei.

N'auđiă și nu răspundea; atunci se apropiă Toni cel mic de ea și-i dîse cu sfielă: »Dar eu n'am voie să-l sărut?«

La aceste cuvinte se deschiegă durerea într'un isvor de lacrimi. Il strîns în brațe pe micul prieten al copilului ei iubit și-l mîngăiă când îl auđi dîcînd speriat: »Păcînicel e rece!«

Nu voiă să-și lase copilul; de-abiă a patra ăi îl ingropară, cu atăta pățimașă stăruință cerea să-l mai vedă. Burkhard nu putea suferi vederea micului mort. Întră odată séu de dîoue ori, dar trebui să fugă îndată.

Toni alină și de astă dată sufletul rănit al Leoniei. Aduse éraš flori prósplet culese și-i dîse: »Dar acum are flori mult mai frumoșe în cer, nu e așa?« Leoniei îi fu atunci rușine de nemăngăierea

ei și se gîndi că nu trebuie să turbure copilului ei fericirea din cer cu acea durere nemăngăiată, și cu liniștea ei obișnuită întocmi tôte pentru ingropare. Pe mormînt puse o cruce mică albă de marmură.

Pe acea cruce érá scris numai »Păcînicel«.

O mare liniște se făcu după acesta pe moșie. Leonia nu mai putea să vedă copii. Nici pe Toni nu-l vedea des, numai la mormîntul lui Baldo îl întâlnea, fiind-că îl căutau și-l împodobiau amîndoi. Remase mamă îngrijitoare a sáracilor și își îndeplinea datoriile casei. Dar serioșitatea ei apesă pe toți, mai ales pe Burkhard, care lipsiă de acasă cât putea mai des. Ea ședea singură în casa cea mare și tăcută, buzele i se închideau din ce în ce mai mult, par' că ar fi vrut să uite să vorbescă. În ochii ei nu se vedea decît obosela și nepăsarea desnădăjduirii. Par' că ar fi fost și ea mórta. Atât de indiferentă îi érá lumea. Vilma venise să-i cêră iertare, fiind-că pôte din nechibzuirea ei izbucnise hola. Leonia inse nu voi s'o vedă. Burkhard o primi singur, și vedînd pe Vilma plîngînd și muștrîndu-se, dîse drept mîngăiere, că în totdeuna copilul avusese capul iritabil, că pôte érá pré obosit de învățatură, încât primblarea îi va fi grăbit numai sfîrșitul.

După cîtva timp începû lumea să vorbescă, că Leonia se simte vinovată de mórtea copilului și că e aproape să-și perdă mințile de muștrările ce și le face. Toți o priviau cu sfielă; ea credea că érá pentru amintirea copilului și-i părea bine, că atăția jeliau pe ângerul cel mort.

III.

Vilma.

Când Leonia vedû ér pe Vilma, érá în pădure la o primblare călare, la care o luase Burkhard.

— E o ăi atât de frumoșă, dîsesse el, multe n'au să mai fie, și apoi te vei închide în casă tótă érna, precum țî-e dorul.

Vorbiă cu nerăbdare.

— Ai dreptate, dîse ea, e un obicei reu al meu, dar, la dreptul vorbind, și tu uitaseși că șciu să merg călare! Nu credeam că-ți lipsesc.

Se grăbi să-și schimbe rochia. El se uită în urma ei, dar sprincenele-i remăneau întunecate. Cu tôte asta nu se putû împiedecă de a vedé cu ce măestrie își mai ducea calul, ca și când nu s'ar mai fi dat jos de pe șea. Leonia érá fără frică în tôte, se vedea acesta și când érá călare. Érá tîmna târđiu. Frunzele roșii căđute trosniau sub copite și sôrele

trecea prin foile aurite și prin crengile rărite. Firele de tómnă sclipiau de rouă și se atêrnau de vëlul negru al Leoniei. Se opriră într'un loc, de unde eră vederea frumósă; Burkhard arêta cu còda biciului in depãrtare, esplicându-i când una când alta. Ochii ei perduseră vëlul lor din timpul din urmă și se uitau ageri par' că ar stăbate din ce in ce mai de-parte.

— Da, așa-i, dîse ea, in anul dintei al căsătoriei nòstre am mers adese ori cãlare pe acolo — mai șcii? Și in tufișul de lângă fagi, mai șcii cum rîdeai de mine?

El nu respunse nimic, căci la vorbele cele din urmă un suspin îi scãpã Leoniei. Tocmai in acel tufiș o întrebare el odatã in glumã, când le va veni moștenitorul. Amândoi își aduserã aminte de acêsta, și gândurile cãlãtoriau de-alungul drumului celui greu al vieții lor, care pe atunci le pãruse neted și ușor.

Atât de adãncã le erã tãcerea, incãt un tropot pripit de cal și un mic strigãt de mirare îi speriarã. Se întorserã de odatã; pe un cal negru arapesc se ivi Vilma, inroșindu-se de surprindere. „Vê rog sã me ierțați. Nici prin gând nu-mi trecea cã sînteți aici. Erã atât de liniștit! Scuzãți supêrarea«. Burkhard se inroși și el și, cu tótã deprinderea ce o avea cu lumea, in acel moment nu gãsì nici un respuns.

— Nu ne supêrați de loc, dîse Leonia cu bunã-nate. De ce sã nu ne bucurãm cu toți de ziua cea frumósã? Aveam de gând sã cãlãrim la Wildhof, și decã vreți sã ne insoțiți, ne va fi o mare plãcere!

Lui Burkhard nu-i veniã sã cređã urechilor lui. Ce voiã Leonia? La Wildhof chiar el nu fusese din ziua nefastã, in care se inbolnãvise Baldo. Ea își întorse calul spre pãdure, fãrã a mai așteptã vre un respuns. Burkhard și Vilma schimbarã o privire sficiòsã și tãcurã.

Aveau mai mult de doue césuri de mers cãlare. Óre se gãndise Leonia la asta? Nici nu fusese vorba de Wildhof. Vilma își inchipuise cã vederea lor va fi ori fòrte formalã ori fòrte mișcãtòre, și acum fusese atât de simplã. Leonia erã apròpe veselã, numai o cutã adãncã i se sãpase intre sprincene. O vreme cãlãri inainte, apoi se întorse uitându-se la amândoi, și amândoi se inroșirã. Apoi se uitã drept inaintea ei și puse calul într'un trap ușor, dar i se albiserã obraji. Gãndurile se munciau in ochii ei, cari se intunecau și se deschideau, dupã cum strãbãtea prin ei umbra copacilor sêu lumina sòrelui. Când se făcù drumul mai lat, își opri calul și luã pe Vilma intre ea și bãrbatul seu.

— Aerul tomnatic dã fòme, dîse ea. La Wildhof e lapte și mai ales pãne nêgrã, pãne nêgrã prè bunã; femeia de acolo e mândrã de pãnea ei.

— Se vede cã nu te-ai gãndit la lungimea drumului sêu cã ai uitat-o, dîse Burkhard.

— Scurtã mi-ar fi mintea atunci. Respunsul erã simplu, totuș erã ca o loviturã in fața lui Burkhard. Amândoi cãutau o conversație mai indiferentã, inse nu gãsirã nimic, ast-fel se făcù tãcere, pãnã ce Leonia urmã cu aceeași liniște! »Ètã curtea! Rade-mann, sã dai dómnei celei tinere ceva de mãncare, ar vrè sã guste din pãnea dumitale. Èr tu Burkhard cred cã vei face »les honneurs« pentru mèsã. Vrèu sã merg cãlare ceva mai nainte unde e vederea; tu vei arêta apoi drumul spre ștejar.

Fãrã a așteptã vre-un respuns, o luã in góna calului peste cãmpie și dispãrù in pãdurea de ștejar, care-și mai pãstrã cu indãrãtnicie frunzele. »Nu te cobori?« întrebã Burkhard și veni lângã Vilma uitându-se in ochii ei. »Oh nu, mai bine remãn pe

cal!« fu respunsul Vilmei. Ii veniã sã cadã plãngènd in brațele lui, așa erã de speriatã. Urea pe Leonia, care o torturã ast-fel, și jeliã din ce in ce mai tare pe bietul bãrbat, care de sigur meritase o cãsãtorie mai fericitã. Fãrã indoelã Leonia il va fi chinuind cu gelozia ei și mersese într'adins cu ei numai ca sã vèđã cum erã el cu densa. Dar nimic nu vèđuse, nimica tótã; și nici unul din ei nu vorbise; numai de ar fi trecut și întòrcerea! Tòte astea le gãndiã pe când Burkhard îi da lapte și pãne sus pe cal, rèspunđènd într'un mod cam distras la întrebãrile arendașului. Dinții ei cei albi in pãnea cea nêgrã și minunata colòre a obrajilor ei il preocupau mai mult decãt întrebarea de ce le făcuse Leonia tòte acestea.

Leonia in curènd ajunse la locul priveriștei, de unde vedea ruina micã a unui castel, aședatã pe o stãncã acoperitã cu pãdure. Jos curgea un rîu, in-congiurãnd cu verdèta lui limpede dèlul, de care se ređimã un sat sãrãcãcios. Sus zidurile erau acoperite cu iederã și erau in parte bine pãstrate, gémurile schinteiau ca focul in sòrele care asfintã.

Leonia se uitã neclintit într'acolo; pieptul i se ridicã in resuflãri pripite, pe când o adiere a vèntului îi ridicã vëlul, făcèndu-l sã sbòre ca un stég de jale. O lacrimã i se furișã de alungul obrazului. Scòse mãnușã cea uègrã, ca sã ia batista din busunarul de pe piept, scuturã picãturile de pe rochie și și-o trecù peste ochi. Auđi apoi un sgomot de cai și pãrea adãncitã in nasturii mãnușilor.

— Pãnea e într'adevèr fòrte bunã, dîse Vilma. »Dar ce frumos, ce minunat de frumos e aci. In tòte cutreerãturile mele n'am ajuns nici odatã pãnã aci!

— E tainic și ascunse! dîse Leonia.

— Tainic? đeu nu șciù, mai degrabã ca un loc de stafii sêu ca un basm melancolic.

— Leoniei îi place locul acesta, esplicã Burkhard, are o mare dragoste pentru ruina de colo, ce se chiamã Altweringen.

Amèndoi aveau aerul turburat, dar Leonia nu pãrea cã bagã in sémã.

(Va urmã).

Spus-am lumii.

Spus-am lumii, i-am tot spus,
Cã cu ochii-ți m'ai supus;
Spun și astãzi tuturor,
Cã sînt vecinic róbã lor
Și intr'ènșii când privesc,
Fericitã me simțesc.

Spus-am lumii, i-am tot spus,
Cã cu ochii-ți m'ai supus;
Tu, de ce nu vrei sã cređi,
Cã mi-s dragi ochii cei verđi
Și intr' ènșii când privesc,
Fericitã me simțesc?

Spus-am lumii, i-am tot spus,
Cã cu ochii-ți m'ai supus;
Ochii verđi speranță 'nsèmnã,
Ei la dragoste me 'ndèmnã;
De aceea de-i privesc,
Fericitã me simțesc!

Minunate sânt căile tale.

— Novelă. —

(Urmare.)

Hareta executând figura de »tour de main«, se înroși din nou și respunse cu un aer contrariat: »Ce-mi tot ții damicelă?«
»Imi permiți dară a-ți dice pe nume«, esclamai cu foc, pronunțând în bucuria mea aceste cuvinte așa de tare, încât capetele dimpregiur se întorseră spre mine.

Noroc că Hareta avea să execute un »turnez«, care o depărtă dela mine și-i mai alină pornirea de mânie, ce se pronunțase în fața ei cea dragălașă, în acel nefast moment în care uitând de mine, strigasem așa de nesocotit.

Nu mai îndrăznii a continuă, în decursul acelu cadril, vorba începută, de și neodihna în care me adusese observarea, ce făcusem cu privire la Teofil și la Hareta, îmi rodea neconținut inima.

După cadril Hareta se retrase în odaia delăturea.

»Să îndrăznesc a merge după ea!« me întrebai, vădend acésta.

Mintea îmi răspundea da, inima inse, sburdalnică de inimă me trăgea și tot odată me și respingea. Eră o luptă într'ensă, lupta între amor și fielă. Nu-i de lipsă să vă spun, care din doue me împingea spre Hareta, și care me reținea.

Acésta luptă ținū un veac pentru mine, în realitate inse numai până la următorul danț.

Vădend că Hareta nu eșiă nici acum din odaia laterală, avui îndrăznelă să-mi inchipuesc că me așteptă pe mine acolo și luându-mi inima în dinți... intrai.

Hareta ședea pe canapea, își ređimă cotele pe mésa de dinaintea canapelei, capul în palme și plângea.

Acésta vedere îmi sfășia inima și me umplū de spaimă.

»Ah, Dumneđeule, ce va fi asta?« esclamai tremurând.

Hareta auđi aceste cuvinte, își ridică capul și se grăbi a-și șterge lacrimile din ochi.

»Voiesc să me dea după Teofil Didimoc«, șopti ea cu aer sfiit și grăbit căutând cu frică impregiurul ei.

»Cine?« întrebai eu avend o simțire, ca și când m'ar fi înțepat un șerpe veninos.

»St, pentru Dumneđeule«, făcū Hareta sculându-se, »să nu ne auđă cumva cineva.«

»Părinții dtale voiesc să te dea după acel — nemernic...« reincepui eu.

»Da, părinții mei, după străruință părinților lui«, îmi tăia Hareta vorba, »dar acuma du-te, te rog, ca să nu ne găsescă pe noi amēndoi singuri aici.«

Reintrai în salonul de danț sdrobotit, nimicit.

III.

»Ți s'au innecat corăbiile, de ești așa de trist«, îmi țiise unul dintre amici.

»Valurile amorului stau să-i innece inima, ha, ha«, adause altul.

Deschisem deja gura ca să-mi descarc amărăciunea inimei mele asupra acestui anost glumeț, dar o altă observare, făcută lângă mine, me abătū dela acésta intențiune. »Domnul Teofil Didimoc va veni de bună sēmă cu mânușile sale cele verđi la coterie și ne va găsi jucând fără mânuși.«

Etă cuvintele care-mi preocupară indată tótă gândirea mea.

Imi veni o idee sublimă după mine, copilărescă în adevăr, a cărei executare îmi făcū mult reu, dar nu numai mie, ci la o mulțime de persoane, între care, vai, eră și Hareta.

Sarcasmul, care eră una din trăsăturile caracterului meu, me stăpăni cu totul în acel moment.

»Mănuși, mănuși, scôteți mănușile vóstre«, începui a șopti giur impregiurul meu. »Spuneți la toți dansatorii să-și scótă mănușile.

Peste un minut, toți tinerii ne adunaserăm la un loc.

Fie-care avea câte o păreche de mănuși la sine, și fie-care — tocmai după cum o presupusesem și o dorisem eu — le avea de altă culóre.

»Primul cadril«, începui eu, »pe care domnul Teofil Didimoc îl va dansă cu noi va trebui să-l celebrăm în mod solemn«. »Cum, cum«, riseră ceilalți vedend bine că preparam vr'o glumă.

»Vom pune mănuși ca și el...« continuai eu.

»Aprobat!« declară corul.

»Noi inse vom fi mai pe sus decât el!« reluai eu.

»Mai pe sus, da, să fim«, se invoiră cei dimpregiur«.

»Pentru ca tótă societatea«, țiisei eu acum, afectând un ton serbătoresc, »să vedă cu ochii intru cât sântem atinși de estrema onóre, ce ne face domnul Didimoc tinerul dansând cu noi, vom preschimbă mănușile între noi, potrivit schimbul astfel, ca fie-care dintre noi să aibă în mâni, câte o mănușă de culóre deschisă și alta de culóre închisă.«

»Bravo, ha, ha, bravo!« aclamară cu toții.

Nu trecū un minut întreg și etă că propunerea mea eră executată de toți... .

Acésta se sevrșise tocmai la timp, căci în acest moment apărū Teofil Didimoc, cu venerata sa mumă dómna Minerva Didimoc la braț, în salonul de dans.

Dómna Minerva mai nainte vreme, în casa părintescă, se numise Atina, acum inse, după ce lumea tótă se lăpédase de elinism, își schimbase și dēnsa numele și cerea să-i țiică Minerva.

Nu invețase de géba mitologia Grecilor și a Romanilor.

Judecând după nume, ar puté crede cineva, că dómna Minerva ar fi avut o infătoșare maiestósă, divină chiar!

Aș, de unde! — eră o sērmană băbuță, mititică, uscățivă, sbērcită, totuș inse cu... aspirațiuni.

Nici că s'ar fi putut altmintrea.

Soția unui președinte, femee cu nume divin și — modestă! s'ar fi potrivit un lucru ca ásta? Unde ve duceți cu gândul!

Purtă și dēnsa ochelari, séu mai bine țiis, »lor-niete« pe care le scotea și le punea, dar mai ales le pune pentru a-ți căută în față, când vorbiă cu tine, — un obicei neplăcut pentru convorbitorii ei.

Toaleta ei eră juvenilă, în totdeuna regulată după cel mai nou jurnal din Paris, ceea ce se potrivea fôrte reu cu crețele cele mulțe și merunte de prin giurul ochilor sei și al gurei sale.

Eră superbă dumniaiă în acest moment în care-și ținū intrarea ei triumfală, la brațul fiului seu cel adorat în salonul dómnei Racovă.

Teofil, fireșce, nu putea remănē mai jos decât superba sa mamă.

Și el își dedea un aer măreț, din nefericire inse, ochilarii sei, aburindu-se de aerul și de duhórea din salon, îl opriră de a vedé bine, ceea ce îi luă mult din aplombul seu.

Acest tiner inchipuit eră cam stingaciu, căci veniă dēdreptul de pe băncile șcólei, unde se imbui-

base cu atâta învățatură teoretică, încât i trebuia timp îndelungat ca să se mai frece și să se facă om ca toți oamenii.

Acum nu eră încă bun pentru viața practică, căci decă ar fi fost, s'ar fi oprit, și-ar fi scos ochilarii, i-ar fi șters și după asta ar fi purces înainte.

Teofil nici că se gândi la asta, ci continuă a înainta ținând pe mumă-sa la braț, printre șirurile de curioși și curioase care se formaseră impregiurul lor.

Aburela ochilarilor nu-i permitea să vedă bine, ceea ce-l făcea să calce ca din pod, spre delectarea celor reutăcioși, dintre cari nu lipsiam nici eu.

Înaintă și salută cu sumeție în dreapta și în stânga, apoi de odată, se opri dinaintea sororii mele și începî a i se recomandă cu insistență, mulțămindu-i pentru onoarea de a-l fi chemat la acesta frumcșă petrecere.

Soră mea, de uimită ce eră, începî să schimbe la fețe și nu șcinea ce să fie, ba nici eu nu șciam să-mi esplic acesta stranie purtare a lui Teofil. Eram p'aci p'aci să me mângai cu speranța, că tinărul învățat, departe de a rivalisă cu mine, avea de gând să-mi devie cumnat, dar apoi revenii iute dela acesta idee și începî să me gândesc, că a căpiat.

(Va urmă.)

Theochar Alexi.

Sonnet

— După Petrarca. —

Am ramas pe căi perdute și acest an de suspine,
Eră eu merg cu pașiiște, me apropiu de morment;
Cât îmi pare de departe acel blăstemat moment,
Carele fu începutul la cruda-mi amărăciune.

Amarul îmi pare dulce, paguba folositoare,
O! de-ar' trece peste mine uraganul urgisit;
Căci me tem să nu se nchidă, nainte de-al meu sfârșit,
Ochii candiți ce-mi dau graiul, forța vivificătoare.

Ori cine sînt, nu-mi mai pasă, totuș altul vreu să fiu,
Îmi place să voesc multe și totuș voesc puține
Și ca să nu pot mai mult, fac cum pot făr' să me 'mbiu.

Dorul vechiu îmi storce' lacrimi, ce curg fără incetare,
Dar' arăt că sînt acelaș, ce-am fost fără să me schimb,
Între vînturi și furtune, stau drept și cu nepăsare.

Ioan Bocanici.

Francillon.

— Comedie în 3 acte de A. Dumas fiul. —

(Urmare.)

Teresa. Uite dl de Riverolles.

Marchisul. Trebuie să mai fi făcut vr'o gugumănie.
(Se depărtază vorbind).

Stanislas. (Lui Lucian). Acesta e, dragă, sfârșitul însărcinării ce mi-ai dat. Dar tu unde ai fost?

Lucian. Eu am fost la ghiată, fără să me fi vădut cineva. M'am uitat de departe. Vream să ved, decă dna de Riverolles se va întâlni cu vr'un necunoscut.

Stanislas. Nu eră cu sora ta? Puteai fi incredințat, că...

Lucian. De ce să fiu incredințat? A patinat cu Aneta, ca și cum nu s'ar fi întemplat nimic; n'a vorbit decăt cu prietiniii noștrii și s'au întors frumos acasă. Le-am urmărit de departe.

Stanislas. Și cum te simți acum?

Lucian. Cum me simț?... Ce vré să dîcă asta?

Stanislas. Da, te întreb ce simți în tine? Tot ai de gând să stringi de gât pe domnul acela?... tot mai ai gust să-ți omori nevêsta, care n'a fost nici-odată așa de frumôsă, nici a părut mai liniștită decăt aci? Nu e așa că ai uitat tot și că o s'o iubești mai mult? Acesta se întemplă ades și ușurează lucrurile. Te temi să nu mori de mâbnire încet încet, ori cređi că te vei obișnui în cele din urmă și cu acesta?

Și Romantierii și moralistiii se cêrtă mereu pentru lucrul acesta, inse ei îl tracteză numai în teorie și fie care cum îi vine mai bine; eu aș vré să aflu adevêrul dela unu care a suferit.

Lucian. Mult ai să riđi de mine?

Stanislas. Dar nu riđ de fel. Decă nu-mi poți respunde îndată, decă cređi că trebuie să-ți mai vii în fire, să te mai gândești, atunci să amănăm respunsul pentru mai târđiu. Am vreme; nu te osteni; dar numai să-mi spui.

Lucian. O să me faci să riđ și numai Dđeu șcîe cît n'am poftă.

Stanislas. N'ai poftă de ris; uite lucrul acesta trebuie însemnat. Pe urmă?

Lucian. Pe urmă? pe urmă? Iți spui în credință, că nici eu nu șcîu cum me aflu. Tatăl meu are niște idei așa de ciudate!... Și e un om așa de cum se cade! Adevêrul este că sînt hotărit să me despart de Francina. E peste puțină să mai trăesc cu o femeie, care mi-a trântit în față o asemenea istorisire. Inchipuește-ți, că ai fi în locul meu.

Stanislas. Nu, iți mulțumesc, nu cred să mi se întemple așa curênd.

Lucian. Eu care cunosc caracterul Francinii, aci îmi vine să bănuesc că e vinovată, aci îmi vine să cred — tocmai pentru că-i cunosc caracterul — că nu se pôte.

Stanislas. Odată dîci așa, altă-dată altmînteri, Acesta va să dîcă că ești uluit. Ești uluit și asta e!

Lucian. Așa e!

Stanislas. Dar acesta nu e o stare, care să ție mult; nu poți fi uluit în veci. Să încercăm, să rînduim lucrurile. O mai iubești pe nevêstă-ta?

Lucian. Oh! nu, nici vorbă! De acesta sînt incredințat.

Stanislas. Pentru multă vreme?

Lucian. Pentru totdeuna.

Stanislas. Fie și pentru totdeuna. Dar înainte o iubiai?

Lucian. Înainte de ce?

Stanislas. Înaintea întemplării care...

Lucian. Ce, nu cređi c'o iubiam?

Stanislas. Decă vrei tu, decă me incredințezi, că o iubiai, te cred, neapêrat. Se întemplă câte-odată și acesta. În sfârșit o iubiai?

Lucian. Veđi bine c'o iubiam.

Stanislas. Nu te roși; decă o iubiai, spune.

Lucian. Ei, da, o iubiam.

Stanislas. Atunci, de ce te mai duceai pe la Rosalia?

Lucian. Tocmoi tu me întrebi? Are haz să începi să-mi faci muștrări acum? Când îmi spune tata astfel de lucruri în fața dnei Smith, nu-i pot răspunde nimic, bine înțeles; dar tu!... Me întrebi, de ce me duceam la Rosalia? Mai întei că nu me duceam la Rosalia, me întorceam la dînsa. Ah! de m'aș fi dus la vr'o altă femeie, eră alt-ceva! Dar Rosalia nu se numêră! N'ai decăt să dîcă, că am fost de câteva ori mai mult pînă a nu me insură și asta e!...

Stanislas. Adică iți inchipuești că ești într'alte vremuri... fôrte bine. Dar eri, cand vrea nevêstă-ta să stai cu ea, pentru ce te-ai încăpăținat și te-ai

Inaintea oglinzii.

dus la balul operii? Numai unui om insurat séu unui provincial fi pot trece asemenea idei prin cap! Eu gândesc că trebuie să fie un om din provincie....

Lucian. Cine?

Stanislas. Tinérul, cu care s'a dus nevestă-ta la bal. Și decă s'a întors in provincia lui, ce-ți pasă?

Lucian. Vorbești serios, ori nu?

Stanislas. (Serios). Fôrte serios.

Lucian. E vedit, că de-aș fi putut prevedé, ce s'a întemplat... inse lasă că nu vream să me supui tuturor gusturilor Francinei, dar mai făgăduisem și Rosaliei să me duc negreșit. Vrea să-mi céră un sfat.

Stanislas. Apoi ești și bun de sfaturi!... Ce sfat?

Lucian. Tot ce pôte fi mai caraghios!

Stanislas. Decă am intrat pe calea caraghios-lăcurilor, să ne oprim puțin. Vrei?

Lucian. Imi făgăduiești, că nu spui nimului, nici intr'altă parte, nici la club, ce-ți voi spune eu?

Stanislas. Iți făgăduiesc, cum nu; auți dta, să spui eu? așa... tainele Rosaliei! Astfel de taine omul le păstrează, sânt fôrte rare.

Lucian. Vre să se mărite.

Stanislas. (Nepăsător). Da?

Lucian. Te miri?

Stanislas. Nu. Eu nu me mir de nimic. Și pe cine ia?

Lucian. Ghici....

Stanislas. Il cunosc?

Lucian. Bine de tot.

Stanislas. Fie, că noștime cunoscințe am. Spune, spune, nu me mai face să-mi bat capul degeaba.

Lucian. Pe Carillac.

Stanislas. Pré îi plăcea ceaiul de mușețel, trebuia să sfêrșescă reu. Și cum s'a hotărît?

Lucian. E nebun după ea, dragă, e nebun!

Stanislas. Asta nu e un cuvânt ca s'o ia de nevestă. Toți am fost nebuni după densa.

Lucian. Lui i se impotriviă.

Stanislas. Ciudată fată? Fiind că te iubiă pe tine?

Lucian. Nu cred.

Stanislas. Atunci îi venise ei o idee, așa... neobișnuită, o pornire. Și te-a întrebat, de ce părere ești?

Lucian. Neapêrat

Stanislas. Șcii, că are haz lucru ăsta! Ar fi trebuit să te întrebe și Carillac.

Lucian. Mi-a arătat scrisorile lui. — Am citit din ele mai tot timpul mesii.

Stanislas. Mai tot... Trebuie să fi fost încântat tu, când te gândiai că supezi cu o fată abia logodită, ștregarule! Și te luă la operă și la Maison d'or, ca să-ți citescă scrisorile lui Carillac! Acasă nu ți-le putea citi?

Lucian. Acasă nu mai primește nici un bărbat, dragă, de sese șeptemâni. Nici chiar pe mine!

Stanislas. E in retragere!

Lucian. Numai pe el îl primește, și încă și pe el numai până la 11, cum s'a întemplat și eri, dar vrea să-mi céră un sfat. Are 80 de miișore de livre venit.

Stanislas. Afară de diamante. Ce crești, o să le ia îndărăt pe cele pe care le-a dat mă-si?

Lucian. Și a vrut să șcie decă și Carillac....

Stanislas. E tot atât de bogat ca densa?

Lucian. Intei, și pe urmă decă e băiat cinstit.

Stanislas. Vești dta, acum au inceput femeile să cerceteze despre noi, ca să vedă, de fac bine să ne ia de bărbați. De minune!... Și i-ai spus, că e bogat și cinstit.

Lucian. I-am făgăduit, să cercetez. Eu și Carillac avem acelaș notar.

Stanislas. Vorbind cu dnu Gandonnot de treburile tale, vei vedé și ale ei. Ai face mai bine, decă ai vedé numai de-ale ei.

Lucian. Înțelegi dar pentru ce n'am chemat pe Carillac, ađi de diminéță.

Stanislas. Cum nu! Și când fac cununia?

Lucian. Cum s'or isprăvi somașionele; căci mama lui Carillac nu-i dă voe.

Stanislas. Te cred. Ești martor?

Lucian. Ce ești nebun? Dar a avut indrăsnéla să-mi dică ca să-i fiu. I-am spus, că plec. Eră un cuvânt, pe care îl spuneam numai ca să scap și acum ved că se isbândește.

Stanislas. Pleci?

Lucian. Ce vrei să mai fac la Paris, acum?

Stanislas. Unde te duci?

Lucian. La Roma. Me crești, că n'am vêđut Roma până acum?

Stanislas. Ce spui, frate!... nici eu n'am vêđut-o....

Lucian. Me duc mai mult ca să vorbesc cu cardinalul Hortilio. El m'a grijit intei. Vreu să-l întreb, decă nu e vr'un mijloc să-mi desființeze căsătoria. La Roma au mijloce multe. Atunci și Francina și eu vom fi liberi. Când e vorba, eu cred că nu eram făcut pentru căsătorie. Indată ce me voi invoii cu biserica, decă va vré Francina să ne despărțim, ne vom despărți. Ômenii cum se cade încep să se obișnuescă cu despărțenia. Ei, nu ți se pare caraghiosă istoria?

Stanislas. Care istorie? A ta?

Lucian. Nu, a Rosaliei.

Stanislas. Nici nu se pôte mai caraghiosă. Și tu ești caraghios, și eu sânt caraghios. Toți sântem caraghios. Dar să me ia dracul, decă șciu cum vom încetă să fim așa de caragiși, cum sântem! Imi diceai adinéri: »Inchipuește-ți, că ești in locul meu«. Ei, ecă imi inchipuesc. De aș fi in locul teu, m'aș duce la Roma, și aș plecá chiar cu trenul, cu care plecá nevestă-ta, care se duce la Nisa și care, până nici n'ar ajunge la Bercy, ar găsi, fără indoélă, mijlocul să-ți dovedescă, că istoria de astă nôpte nu e adevêrată.

Decă s'ar ținé, decă ceea ce a spus, ar fi adevêrat, eu tot mi-aș urmă drumul și tot cu densa. Decă nu vrei să te iei după sfatul meu, atunci trage la sorți de vești ce trebuie să faci. Pôte că cu chipul acesta vei avé noroc să apuci pe calea cea bună.

Când nu mai șcim să ne călăuzim singuri, să cerem întemplării să ne călăuzescă. Eu unul, nu mai sânt bine incredințat dela o vreme încóce, că pământul nu se invêrtește d'andaratele și că n'avem toți picioarele in sus și capul in jos. De multe-ori, când me întorc dela club, mai cu sémă nôptea, me întreb, intei de ce m'am dus și pe urmă de ce întorc; de ce, in loc să me întorc acasă in odaia mea imbrăcată in pluș albatru, plină de imitari de arte, nu me duc mai bine să me arunc in Senă.

Acolo aș fi cu picioarele in sus și cu capul in jos, dar cel puțin aș fi odată și bine, aș fi pentru cea din urmă ôră. Tot aș face mai bine, decât să iau ca tine de nevestă o fată cinstită pentru ca s'o inșel și să o duc la desnădejde séu la injosorire, ori să n'am alt ideal in vieță, decât să dau unei femei perdute, pe o tavă, averea, onórea și numele, cum face Carillac.

Pôte va fi trebuind să-l pizmuim? El tot mai crede in ceva. Crede că se căește și crede că iubește. Pôte că eu voi sfêrși-o mai reu decât densul. Să rîdem deci. Vai! in curéndă vreme nici vom mai puté ride și nici vom șci să plângem. Jalnic!... Jalnic! (Vêđend pe Aneta și pe Marchis că intră in

sală convorbind). Uite, uite-te la sora ta,  ta tine-re a,  c  prim v ra,  c  adev rul.

Lucian. D c  e a a, de ce nu  i-a venit nicio-dată in g nd să iei pe Aneta de nev st ?

Stanislas. Pentru că ei nu i-ar veni nici odată in g nd să me ia pe mine de b rbat  i pentru că ar fi avut multă dreptate nici să nu-i vie acest g nd. Șcii ce vorbeșce cu tatăl teu?

Lucian. De unde vrei să  ciui?

Stanislas. Nu o intreb , căci nu- i va spune. Hot rit, nu e ti dintre cei cari pătrund in inima o-mene c . S rul-o, căci ac sta p te că te va inv  a ceva. (Stanislas se duse spre Aneta, care vine inspre el).

Lucian, (s rut ndu-o). E ti bine, suri r ?

Aneta. Da, f rte bine.

Stanislas. Bun   iua, dr . (Ea ii intinde m na).

Aneta. Bun   iua, dle.

Stanislas. Fii pe pace, dr , noi plecăm, căci nu putem fi dec t ori necuviincio i ori plictico i, a a e. . . (Lui Lucian). Ai să fumăm câte-o  igar , p n  i i va veni notarul, cu t te că ai ni te  ig ri f rte pr ste. Acum nici  ig ri bune nu mai s nt!(Ese).

Lucian, (lu nd o  igar   i urm ndu-l). Scepticule!

(Va urm ).

Dumitru Stăncescu.

Fol sele practice ale meteorologiei.

 menii de comun s nt deprin i a apre ia numai acele  tiin e, cari prest z  in mod direct inlesniri  i fol se evidente pentru via a practică.

Meteorologia numai de atunci a inceput a fi apre iat   i imbr to at  cu mai multă căldură, de când rezultatele ei incepur  a fi puse in folosin a societăţii omenesți.

Vom cit  la acest loc unele din acele fol se practice ale meteorologiei, cari s nt deja constatate.

Unul dintre folósele mai insemnate este fără indoielă predicerea s u prognosarea timpului. Prognosele nu se mai fac ca mai inainte in mod problematic, ci basate pe fundament scientific, prin urmare cu mai multă siguritate  i cu mai mare verosimilitudine.

Progresul meteorologiei stă ast di intru aceea:

1. T te semnele usitate mai de mult ca prorocitoare de timp s'au redus la valórea lor adev rat .

2. Pentru facerea de prognose s'a statorit o bas   cientific .

3. S'au  ermurit marginile intre cari se pot face prognose cu succes sigur s u cu mare verosimilitudine.

Este  ciut că to i aceia, cari au ocupa iuni in liber, adecă se află in o legătură mai str ns  cu fenomenele ce se petrec in aerul atmosferic, pr. păstorii, pescarii, v n torii, economii etc. s nt deprin i a face un fel de prognose de timp, anumit din fenomenele aerului  i din cele cosmice, din purtarea animalelor  i a plantelor, din unele semne ale mineralelor, ba chiar  i din unele acte fiziologice. A a este cunoscut încă de mult, cumc  unele animale pr. painginii, br sele, lipitorile, porcii etc. s nt f rte presim titoare fața de procesele ce au a se desvolt  in timp apropiat in aerul atmosferic  i cumc  prin purtarea lor pot să tradeze apropierea unei schimbări de timp s u apropierea unei furtune.  menii cu bătătură la picior s u cu reum , de regulă profete  schimbarea de timp. Este cunoscut călindarul cu cepe, ume irea s rei etc. Dar totodată este destul de  ciut c t de puțin pre  p te să se pună pe astfel de prognose.

Fasele lunei s nt privite încă din timpurile cele mai vechi de o inalt  autoritate pentru prognosarea schimbărei de timp. Este cunoscută  i ast di axioma: »Prima, secunda nihil, tertia aliquid, quarta et quinta qualis, tota est lunatio talis«, adecă  iua a 4-a  i a 5-a după lun  nouă s nt dătătoare de ton pentru intréga lun  — de aceea s'au făcut multe incercări pentru a demonstră influin a lunei cu diferitele ei fase asupra fenomenelor meteorologice. Inse după multe cercetări s'a dovedit, cumc  aici lipse ce ori-ce bas   cientific   i cumc  influin ele lunei asupra schimbărei de timp este numai un prejud .

Mai mare insemnătate au inse prognosele basate pe schimbările presiunii aerului cu deosebire la suprafa a mărei.

 nc  pe la inceputul sutei a 19 s'a observat la marea ostic , cumc  scoborirea s u inaltarea nivelului mărei s nt urmările unei depresiuni neegale a aerului atmosferic, cari prognos z  o schimbare a timpului. Acest fenomen s'a observat  i la lacurile din Helvetia etc.

O mare senzațiune a făcut prima prorocie a lui Otto Guericke, despre venirea unei furtune, făcută pe basa constat rei depresiunii aerului, cu ajutorul unui aparat: Barometru de apă. — Căderea subită a columei mercuriale din barometru  i ast di este cel mai sigur profet despre apropierea unei furtune. ceea ce- i află u or esplicarea d c  șcim, că căderea subită a mercuriului se int mpl  in urma unei scăderi subite a depresiunii aerului, cauzată prin pierderea echilibrului din aer, in urma cărei schimbări de echilibru trebuie să se nască furtune.

Mai anevoie este de profetit cu ajutorul barometrului o schimbare a timpului in spre bine, adecă din timp reu in timp frumos  i din timp frumos in timp reu, din cauză, că schimbările, ce s'ar put  prognos  s nt numai verosimile. O prognos  mai aproape de adev r nu se p te ajunge, dec t d c  pe l ng  barometru se observă direc iunea  i intensitatea v nturilor, umiditatea aerului, cu un cuv nt t te elementele meteorologice.

Un mare progres a făcut meteorologia cu deosebire in Europa mijlocie in deceniile din urmă, de c nd s'a format  i s'a desvoltat a a numita teorie despre v nturile volbur se s'au verticel se. De atunci s'a constatat,  i ast di este lucru limpede, cumc  mai t te schimbările depresiunii aerului, cari influin z  asupra celorlalte elemente meteorologice ce se nasc pe oceanul atlantic, străbat p n  in Europa vestică, medie  i nordică.

Inainte de inceperea unei volbure se ar t  la t te barometrele dela  ermurii mărilor o cădere repentină a mercuriului, in deosebi in Irlanda, Anglia, Portugalia, Francia occidentală etc. Acele sta iuni, unde se observ z  ac sta depresiune se incunoscint z  reciproc pe cale telegrafic , imp rt şindu- i t te observările făcute in un timp, se insemn z  pe chart   i se impreună t te acele puncte, in cari se constata aceea i presiune aeriană, prin o lini  curbată  i in acest mod c pet m un sistem de Isobare, cu cari ne putem servi la formarea unei priviri clare despre starea presiunii aerului. Aceste linii curbe au ca ni te cercuri un centru, dela cari se urm z  unele după altele ca  i undele de apă. Din depărtarea acestor isobare deolaltă se calcul z  intensitatea v ntului. Dela permutarea acestor isobare de pe o  i pe alta se află calea, ce o va percurge centrul volburei  i in urma acesteia se p te  ci, ce schimbări va suferi v ntul, căldura, hydrometeorele, depresiunea aerului, cu un cuv nt t te fenomenele meteorologice.

(Va urm ).

Dr. A. P. Alexi.

Gelosul cu minte.

Domnul Tigvean este un bărbat care dobândește ori și ce cere. Un fel de geniu îi inspiră argumentele cele mai bune, cele mai bune mijloace de seducere în fața miniștrilor, a șefilor de biuro, ba chiar și în fața copiștilor.

Inse decât el face mulți fericiți și o mulțime de ingrați, domnul Tigvean nu cere nimic pentru el, și, încă tânăr, destul de bogat pentru ca să întimpe cheltuelile ori-cărei candidaturi, ori ca să ungă oșia norocului, nu este nimic și nici nu vrea să fie nimic.

El are numai ambiția ca să slujescă pe ceilalți; ceea-ce face pe nevastă sa să cam strêmbă din nas, fiind că salonul său este un biuro de pus în slujbă.

Printr'un spirit de contradicere ea a luptat de mai multe ori ca să câștige o influință asupra bărbatului său, s'a încercat să-l facă să nu reușească în demersurile sale, a vrut să păstreze la dispoziția ei pe conducătorii de cotilion pe cari bărbatul său îi răpiă. Dar, cu neputință! Dl Tigvean, cu zimbetul său vecinic, face să înainteze în cariera lor respectivă pe toți acei, cari-i sunt prezentați de nevastă sa; el deschide o carieră celor ce nu au nici una. Nici unul nu rămâne în nelucrare și nici chiar nu rămâne în București.

Fiindcă nevăsta lui este frumoasă, și fiindcă și protejării sei nu sunt urâți, unii au vrut să ridă de protectorul acesta.

El nu este așa de nătâng! Temând pe nevăsta sa și știind-o cochetă, el s'a gândit să nu se facă nici odată nici o scenă de gelozie, să nu amenințe, să nu se facă de rîs în casa lui. De aceea el este bărbatul cel mai cruțat. După 10 ani de căsătorie el n'a suferit nici un afront conjugal, de și a fost în primejdie să treacă prin douăzeci și unu. Mijlocul său este infalibil și ingenios: îndată ce simte vrea un amarez prin pregiurul onorabilei sale neveste, îl ia, îl ridică pe sus, și-l asvêrle într'o slujbă departe!

În urma unor impregiurări pe cari o să le aflăm, dl Tigvean intră într'o ți în camera nevestei sale și o găsește cu chef.

Ea resfoia tocmai un albun cu desemnuri militărești, și dicea că nimic nu-i mai frumos, ca imbrăcămîntea bărbătescă, decât uniforma de roșior.

— Draga mea, am venit să te rog ceva... îi dîse stimabilul său bărbat.

— În ce privință? întrebă nu mai puțin stimabilă-i nevestică.

— Să vezi dta... Ți s'a întemplat de mai multe ori să riști de mine că protejiez pe prietini dta și că me silesc să mi-i fac prieteni. Îți spun că m'ai biruit. M'am plictisit și, decât nu vei fi tot așa de generosă, tot așa de mare de caracter pe cât ești de frumoasă și deșteptă, nu-mi rămâne alt ceva de făcut, decât să plec, să me esilez într'o slujbă. Me știi incapabil, nu-i așa? de o violență, de un duel, de un asasinat, ori de divorț. Eu Țic că bărbații sînt totdeauna greșiți în disgrațiile lor. Me simț în pericol și am venit să te rog să me cruți de a face vre o greșelă fără leac.

Dna Tigvean, surprinsă, intrigată, închise încet albumul militar, puse cotul pe el, se uită în ochii bărbatului său, cu curiozitate, și dîse:

— Te ascult.

— Căsătoria noastră, scumpa mea, trebuia să fie o căsătorie de amor. Deșertăciunea părinților noștri a făcut inse o căsătorie de cuviință și de bani. Noi nu ne cunoșteam indestul ca să ne iubim, și, când am vrut eu, nu să invoc drepturile mele, ci să fac ca să-mi fie iertate, după ce le-am câștigat, printr'o supunere de amarez; când, ca bărbat al dtale, am vrut să-ți fac curte, am băgat de seamă că-ți atrăgeai, fără voe, negreșit, dar nu fără ore-care mulțumire de amor propriu, alte omagii decât ale mele. Trebuia să lupt. Cum? Să invoc tinerețea mea care eră mai mult o vină decât o scusă? Puteam eu să rivalizez în grații, în atențiuni, în vorbe lîngșitore? Cel dintîi rival al meu serios eră un poet. Nu i-am șicanat gloria d'a recită versuri în salonul dtale. L'am aplaudat, am făcut să fie aplaudat. Eu am contribuit mult la succesul său d'afară. L'am vetrelit dela o admirație pe care o merita, dar care i s'a părut curênd mai puțin plăcută decât admirația de sine, prin sine și prin lume. Când avuse el aureola pe care i-o visam eu, am vrut să-i metalizez razele. El este ați cu ajutorul meu, bărbatul unei femei frumoase, prè bogată, călătorește acum cu ea în străinătate. Acum Țici că el are mai puțin talent și ai dreptate; el dîce inse că are mai mult. Nu me mai tem c'o să ve puteți înțelege. Făcutu-mi-am datoria?

— Da! răspuse dna Tigvean zîbind. — Atât numai că precauțiunea dtale este de prisos. Eu începusem să găsesc, că rimele erau prè bogate și i-deile prè sărace.

— O! șciam eu bine că aveai prè mult bun simț ca să fii giurgiuna lui; inse se putea să fii musa lui și acesta ar fi fost un început de luat în ris. Cât despre dl X... avocatul acela așa de amabil care te ameziă cu vorbele lui și care putea să te mișce, n'am făcut eu mai bine că am făcut să fie trimis substituit în provincie, decât să-l las să pledeze aci verși și uscate? El pôte să ajungă acolo un magistrat deosebit. Și el s'a insurat bine. Vêd că se teme de mine pentru cazul când ar ajunge ministru; de aceea a început să fie rece cu mine.

— Cât despre el, îți mărturisesc, că bine ai făcut. Îl disprețuesc! dîse dna Tigvean.

— Nu-ți voi mai aduce aminte, scumpa mea, pe toți bombarii pe cari i-am gonit. Inse, știi bine că Rac, Țiaristul, se plantă aci și că avea poezie ca cel dintîi, și eră elocuent ca cel d'al doilea. Pe el l'am făcut polițai. Nătângul Ți-a trimis fotografia în uniformă. Ai ris când ai vêdut-o. — Decă te-ai fi pus pe gânduri uitându-te la ea, l-aș aruncă prefect într'un județ de ar ajunge departe.

— Ah! te rog, nu te osteni ca să-l faci să înainteze.

— Prietenul meu Berbecean, deputatul, îmi da băneli. Are să se plângă de mine? L'am trimis consul și acuma este vorba să-l trimită ministru plenipotențiar.

— Ești cel mai cu minte dintre bărbații căsătorii! dîse dna Tigvean cu privire serioasă.

— Ei bine! scumpa mea, totă cuviința mea este de prisos. Primești pe generalul A. și-l primești foarte bine. Uniforma te farmecă. Dar ce pot face cu un general de devizie? Nu pot să declar rebel nici Austriei, nici Bulgariei, nici chiar Chinezilor pentru ca să-l depărtez. Decă nu me ajuți, sînt perdut.

Bărbatul tăcu... abia suflă... Dna Tigvean se sculă, îi întinse mâna și-i duse:

— Deu, scumpule, te iubesc, nu fiind că m'ai ferit, căci poți n'am încercat atâtea primejdii câte îți inchipuești, ci fiind că ved bine că me iubești.

— Li oferi fruntea; bărbatul se cobori până la gură.

— In sfârșit, duse el după o sărutare lungă, — nu mai am să fac anticameră pe la miniștri!

— Nici in casa ta! răspuse ea luându-l in brațe.

I. S. Spartali.

Bonbone.

Enric IV al Franciei trebui să asculte odată un discurs de primire, de care i se urise cumplit. In timpul vorbirii un măgar, ce eră pe aproape, sbiera mereu. Atunci regele duse deodată: »Ve rog, domnilor, pe rënd unul după altul.

*

La țără.

Intre o burghesă și servitorea ei:

— Ce? vrei să pleci, Maria, și pentru ce?

— Pentru că, dămnă, sânt o fată care se respectă, și invitații dlui sânt prè...

— Aide de!

— Neapărat. D'altmintrelea, dna care este frumôsă știe acêsta tot atât de bine ca și mine.

*

Intr' un birt:

— Domnul poțșe un prând cu 1 leu și 25 bani séu cu 1 leu și 60 bani?

— Care este deosebirea?

— Trei-deci și cinci de bani.

*

Nevêsta. — Ia ascultă, dragă, trebuie neapărat să cumperi o perdea la ferestra asta, căci dl de vis-a-vis se suită mereu la mine și nu totdeuna sânt îmbrăcată.

Bărbatul. — S'a uitat vre odată? Te-a vèdut?

Nevêsta. — Nu. Dar pôte....

Bărbatul. — Lasă, nu te îngrijă, draga mea, căci decă te va vedé, își va pune el singur perdea la ferestră....

Inaintea oglinzii.

— Veți ilustraținea din nr. acesta. —

Toaleta e gata. Numai o rosa mai are să potrivescă, apoi va plecă la teatru. Dar o privire 'n oglindă tot nu strică, pôte că mai este ceva de dres. Stă, stă și se uită; dar bărbatul eimpacient. El vine la ușe: »Nu ești încă gata?» I. H.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Șolri literare și artistice. Dl Titu Maiorescu va scôte o edițione nouă din scrierea sa »Poesia română». — Dl M. Ștefănescu, pictor român, medaliat la espozițiuni și brevetat in Francia pentru invenții, va espune in localul din strada Stavropoleos din București vr'o 60 de tablouri mari.

Povești ardelenesoi. Acesta e titlul bine potrivit al unei colecțiuni de povești populare culese de dl Ioan Pop Reteganul, bine cunoscut publicului nostru cetitor prin publicațiunile sale de literatură populară. Colecțiunea acêsta se imparte in 5 părți de

câte 80 pagine și fiecare se vinde și separat cu câte 25 cr. Cartea e precedată de o prefață a dlui Alesiu Viciu. profesor in Blaș și de portretul culegătorului. Numerul poveștilor, este 35 cr. A apărut de sub tipar la Brașov și se află de vëndare in librăria Nicolae I. Ciurcu de acolo.

Un nou pictor român. Junele pictor român. dl Nicolae Bran, despre care scrisesem in Nr. 30 al foi noastre, că studiază in academia de pictură din München și face progres escelent, a fost distins la espoziția acelei academii, ținută la sfârșitul anului școlar, căci numai dela densus și dela S. Marcu s'au cumpărat câte un studiu de cap femeiesc, ér doue bărbătesci de ale sale a fost lăudate. Dl Bran a vinit pe ferii acasă și a făcut o călătorie de studiu in părțile Abrudului, de unde s'a dus la Blaș, ér de acolo prin România, insoțit de pictorul Vermont, studiând tipuri dela sate.

Statua lui Miron Costin s'a espus dillele trecute vederii publicului in sala noului Ateneu din București. Figara lui Miron Costin esprima o cugetare profundă adumbrită de tristeță. S'ar crede, că marele logofet se 'ntorce dela curte și sufletul i-e scârbit de cele ce vede și aude in giuru-i. Basso-relievurile. inscripțiunile și ornamentele pedestalului, nu vor adăoga decăt o nouă frumusețe măreței statui. Miron la curtea lui Ión III Sobieski, cu Dosoftei de față și o mulțime de nobili Poloni, alcătuesce subiectul primului basoreliev; arestarea lui Miron lângă cadavrul soției sale este subiectul celui d'al doilea; ambele sânt modelate c'o artă superbă. »Românul» este de părerea, că statua lui Miron Costin este cea mai frumôsă și mai espresivă figură de bronz in România.

Cărți de școlă. Dl Paul Budiu, profesor la gimnasiul român din Brașov, in colaborare cu dnul Ștefan Iosif, director și profesor, și cu dnul profesor Andrei Barsean, a scos de sub tipar următoarele opuri prelucrate după sistemul lui H. Perthes: »Esplicări la cărțile de limba latină pentru clasa I și a II gimnasială», format 8° de 87 pag. Prețul 60 cr. »Carte de cetire latină pentru cl. II gimnasială», format 8° de 86 pag. și: »Vocabular latin pentru cl. II gimn.», format 8° de 128 pag. Prețul amëndurora 1 fl. 20 cr.

Carte de rugăciuni. Părintele Vasilie Pățaș, preot gr. c. in Ér-Hatvan, lângă Tașnad-Szantó, publică invitare la abonament pentru cartea sa de rugăciuni prelucrată și cunoscută sub titlul »Icôna sufletului». Cartea va conține peste 200 pagine (mai de doue ori ca prima edițiune) și se va puté distribui onor. prenumeranți in luna septembrie a. c. ori legată in pânză simplă ori in pânză fină cu gravuri inaurite. ori compactată elegant in piele, in imitațiune de metal séu vison de bordo cu gravuri și copcii.

Literatura română 'n Selagiu. Un corespondent din Selagiu al »Tribunei» scrie, că p'acolo in părțile Erului literatura română nu se spriginesce de fel. Clasa inteligentă nu citeșce diare româneșci, ér preoții au pe vestitul »Magyar Állam», care le este singurul isvor, de care se 'nformeză despre starea lucrurilor. Afară de unul, ei n'au de fel cunoșcință despre ce se petrec la români. Invetătorii de când au părăsit preparandia, afară de cărțile bisericesci n'au avut altă carte românească 'n mână. Astfel apoi poporul nu numai nu progreseză, dar decade pe și ce merge.

Diaristic. Drepturile omului, diar socialist, va reapără la București, sub direcțiunea dlui Const. Mille. — **Telegraful** din București a trecut dela 1/13 septembrie sub direcțiunea dlui I. G. Bibicescu. — **Sentinela**, un nou diar politic, a apărut la Botoșani in România.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Știri teatrale și musicale. *Dșóra Teodorini* a fost invitată de către regina României pentru câteva zile la castelul Peleş. — *Teatrul din Craiova*, clădit de dșóra Teodorini, se va inaugura la 8/20 septembrie; dl ministru Maiorescu va asista la prima reprezentațiune.

Societatea pentru fond de teatru român. Adunarea generală din Lugos, care se va ține la 29 și 30 septembrie, promite a realiza toate speranțele ce a deșteptat în public. Comitetul arangiator lucrează cu energie și se sperază, că toate elementele culte ale societății române din giurul acela se vor intruni la această serbare culturală. Adunarea însași, apoi concertul, teatrul, balul și emularea corurilor vocale din popor, toate vor oferi publicului momente atrăgătoare.

Concert la Caransebeș. Societatea română de cântări și muzică din Caransebeș a dat duminică la 9 septembrie n., un concert în onoarea adunării generale a Reuniunii învățătorilor români gr. or. din diecesa Caransebeș, ținută tocmai atunci acolo. Concertul s'a arangiat în otelul Lichtneckert, cu următoarea programă: Cântec de pădure, de A. Bran; Ste-luța de *, Fraternitatea de *, Remas bun patriei de *; Sânt ani la mijloc, de Porumbescu. După concert urmă dant vesel, care ținū până dimineața.

Teatrul național din București. Repetițiile s'au început și se studiază tragedia »Regele Lear« de Shakespeare, care va fi una din primele piese ce se vor jucă. Se lucrează la compunerea programei pentru stagiunea viitoare.

Piese musicale noue. La N. Cosma în Iași au mai apărut: »Prima impresie«, vals pentru pian, dedicat dșórei Elena Illiady, de I. N. Iacobeici, prețul 2 lei; »Impulsiunile inimei«, polca-mazurca, pentru pian, dedicată dlui sub-locot. Dumitru Talian, de I. N. Iacobeici, prețul un leu 50 bani. Amândouă se pot comandă prin librăria N. I. Ciurcu din Brașov.

Teatrul național în Sofia s'a deschis pentru primadață în zilele trecute într'o sală mai mare a casei comunale. Consiliul comunal a votat pentru susținerea teatrului o subvențiune anuală de 10,000 franci.

CE E NOU?

Știri personale. *Maj. Sa regele*, moștenitorul de tron Rudolf și principele de Wales, au sosit în Croația la manevre; după încheierea acestora regele și moștenitorul de tron se vor întorce la Viena, ér principele de Wales va plecă cu contele Festetich la vânătoare. — *Dl A. Fara* ș-a dat demisiunea din postul de consul general al României în Budapesta și locul seu a fost numit dl Al. Ghica Bragadir. — *Dl Gr. Ștefănescu*, membru al Academiei române și profesor la universitatea din București, a fost ales printre vicepreședinții secțiunii geologice a Asociațiunii britanice pentru propășirea științelor, care-și ține ședințele acuma la Both în Anglia. — *Dl dr. A. Ceușan*, medic în Reghinul-săsesc, a făcut de curând o operațiune de ochi, care a isbutit escelent, scăpând pe o femeie în etate de albătă sură. — *Dl dr. Ioan Hosan*, medic român la Gräfenberg, a fost decorat de regele României cu ordul »Cavaler al coronei României«. — *Părinții imperătesei și reginei Elisabeta* la 9 septembrie au serbat nunta lor de argint; din cauză de bolă inse nu la olaltă, ci tatăl (ducele Maximilian) la München, mama la Tegernsee. — *Rds. d. Ieroteiu Beleş*, vicar episcopesc și president al consistorului gr. or. oradan, este bolnav de mai mult timp și zace

la fiul seu Vasile protopresbiter în Varadie; anunțând această cu părere de reu, dorim să se întorcă cât mai curând săneter.

Hymen. *Dl Iacob Mureșan*, profesor de muzică în Blaș, la 4/16 septembrie își va serbă cununia cu dșóra Maria Otilia Brândușan, fiica dlui dr. Iacob Brândușan avocat în Blaș. — *Dl Radu Balaș*, funcționar la »Albina« din Sibiu, sâmbăta trecută s'a cununat acolo cu dra Vilhelmina Kessler.

Sfințirea bisericii din Meieș lângă Beinș, pe care o signalarăm în nr. trecut, a reușit foarte bine, căci timpul a fost escelent și s'a adunat lume multă. Esc. Sa arhiepiscopul și mitropolitul Miron Romanul, sosind vineri la mieđăci cu trenul la Beinș, la gară a fost întâmpinat de un public mare și de preoțimea gr. or. din ținutul acela, în frunte cu părintele protopresbiter Vasile Pap din Beinș, carele îl salută prin o cuvântare, la care Es. Sa respuse în mod foarte cordial; apoi se urcă în trăsura episcopului Pavel și porni drept în comuna sa natală Meieș, unde a fost primit de totă poporațiunea cu cel mai mare entuziasm, ca-și unul care s'a redicat din mijlocul ei la înalta demnitate ce ocupă. În ziua următoare sosi Il. Sa episcopul Ioan Mețian, carele fu primit cu aceeaș bucurie. A treia zi, duminică, se ținū sfințirea, pontificând însuș mitropolitul, asistat de episcopul cu mai mulți protopresbiteri și preoți, viniți unii dela Sibiu și dela Arad. După serviciul divin Es. Sa îndeplini un act de pietate fiescă, eși 'n țințirumul de lângă biserică și sfinți monumentele părinților sei îngropați acolo. Retras în locuința sa, la frate-seu Dănilă Roman jude comunal, primi bineventările corporatiunilor civile și bisericesci dela Beinș; apoi cu toții se 'ntruniră la mēsa așternută în grădină. Primum toast a fost rosit de Esc. Sa pentru Maj. Sa regele, episcopul Mețian închină în sănătatea mitropolitului care tocmai în ziua aceea impliniă al 60-le an al etății sale, mai toastară încă mulți. Solenitățile se 'ncheiară sēra prin o petrecere poporală. Onorurile dōmnei de casă le făcū afabil dna Maria Cosma n. Roman din Sibiu. În ziua următoare episcopul din Arad se rentorse, ér metropolitul mai petrecū câteva zile 'n satul seu natal, care va păstră pentru totdeuna memoria acelei zile frumoșe.

Archiducele Carol Ludovic în Ardeal. Alteța sa archiducele Carol Ludovic, protectorul Societății Crucea-Roșie, căletorēșce, dimpreună cu consōrta sa archiduceasa Maria Teresia, prin Ardeal. Innaltul ôspe a sosit joi după mieđădi la 4 ôre la Orade, unde petrecū până vineri dimineața la 9 ș-apoi porni spre Cluș, de unde avea să mergă la Sibiu și la Brașov, făcend o vizită și părechiei regale române la Sinaia. Archiduceasa, o fotografistă passionată, pōrtă cu sine și un aparat fotografic, spre a-și eternisă locurile mai romantice și porturile poporale mai frumoșe. Călătoria lor are să țină patruspredece zile.

Regele și episcopul Strossmayer. Maj. Sa regele sosind în Croația, la Belovar a dat audiență, primind și pe episcopii croați, între cari se află și Strossmayer. Maj. Sa l'a dogenit foarte aspru inaintea tuturor episcopilor. Ș-a exprimat mirarea, că a putut trimite la serbarea rusescă din Kiev o depeșă de felicitare și i-a dis: »Domnia-ta n'ai știut ce faci, ai fost bolnav. A fost a faptă în contra monarhiei și în contra bisericii dtale.« Episcopul Strossmayer închinându-se cu respect, a respuns: »Majestate, conștiința mea e liniștită.« Regele s'a întors și s'a dus mai încolo. Sēra a fost prând de curte pentru 27 persōne. Strossmayer, scusându-și cu motive sanitare neputința d'a se infătosă, părăsi orașul; tot așa făcură și episcopii Hranilovici și Possilovici. Casul acesta a făcut mare senzație pretotindene.

Regina României petrecând în luna trecută pe insula Sylt la băi de mare, cercetă dilnic cimiterul necunoscuților, pe cari marea îi aruncă la mal și pune a flori de cele mai alese pe morminte. Regina poetă a dispus ca acolo să se redice o pîtră comemorativă; acēsta s'a inaugurat la 2 septembrie, fiind de față un public numeros; directorul băii a ținut un discurs, în care a mulțămît augustei regine pentru nobila ei dedicațiune. Aceea sună astfel: »Gândindu-se la vîduvele și orfanele din depărtare, a dedicat acēsta pîtră Carmen Sylva. Westerland 17 august 1888«. Acēsta dedicațiune, împreună cu o poesie ocașională de Rudolf Koegel, s'a aședat într'o capsulă de aramă și a fost zidită în fundamentul pietrii comemorative. În ziua desvîlirii a sosit din castelul Peleş dela regina Elisabeta o telegramă de salutare adresată directorilor băilor. Mai adaugăm, că monumentul este o pîtră mare, necioplită, de granit.

Academia Română ș-a reinceput ședințele de sēptemână la 19/31 august, continuându-le în fie-care vinere; eri vineri la 2/14 septembrie a ținut ședință ordinară publică. Din lucrările ei inse nu transpiră nimica în publicitate, cu tôte că ar fi chiar în interesul Academiei d'a-și atrage atențiunea publicului. Acuma aflăm, că bancherul Iacob Neushotz din Iași, care se găsește în cele din urmă zile de agonie, lasă Academiei Române 20 de mii de franci.

Serbare culturală în Năsăud. La 4 octombrie, ziua onomastică a Maj. Sale, se vor implini 25 de ani dela deschiderea gimnasiului complet gr. c. românesc din Năsăud; tot atunci se va sfinți noul edificiu gimnasial de acolo. Aceste acte culturale se vor serbă la Năsăud într'un mod vrednic de importanța lor. Programul generală s'a satorit astfel: Serenadă și ovațiuni în preseră; sfințirea noului edificiu gimnasial și a stēgului gimnasial înainte de amēși la 4 octombrie, apoi predarea și primirea acestora; banchet festiv la amēși, ér' sēra bal. Un comitet arangiator, în frunte cu dl Ioan Ciocan, îngrișește de cvartire pentru ôșpeți.

Școla română de fete din Sibiu a Asociațiunii transilvane din an în an face progres mai imbucurător. În anul acesta numărul elevelor éráș s'a sporit, astfel pân' acuma numărul lor se urcă la 51, dar mai sînt anunțate câteva. Unele au fost duse acolo din depărtare mare, ceea ce probēză de ajuns necesitatea acelei școli. Prelegerile s'au început, conform anunțului publicat în diare, la 1 septembrie, cu care ocașiune directorul I. Popescu a adresat elevelor, în prezența corpului didactic, un cuvēt de deschidere.

Petrecoeri veră. La Brașov petrecerea studenților universitari români dată în sâmbăta trecută, după cum ne spune »Gaz. Tr«, a fost slab cercetată; cu tôte acestea, petrecerea a fost fôrte animată. — La Avrig petrecerea arangiată în 30 august, pentru scopul d'a redică acolo un monument lui George Lazar, a produs un vinit curat abia de 14 fl. 10 cr. — La Reșița-montană s'a serbat la St. Marie hramul bisericeii; la jocul ce s'a arangiat, dșorele Racocea, Elisabeta Stancovici și Elisabeta Bernau s'au prezentat în costum național. — În Horoat, comună rurală în Selagiu, în sēra zilei în care Rds. dn vicar Alimpiu Barbolovici a sfințit biserica nouă, ș'a ținut o petrecere cu dans, care a reușit bine; în paușă dl Andrei Cosma a portat un toast pentru femeile române, ér o fetiță a declamat poesia »Nu desperați«, de Iosif Vulcan.

Despre Societatea Petru Maior a tinērimii române din Budapesta publicarăm în nr. 33 al foi noastre o notiță istorică, scrisă 'n pripă din aducere-aminte. Unul din contemporani ne completēză datele înșirate în acel numer relative la înființarea numitei

societăți și dice, că 'n comisiunea alēsă de tinerime pentru compunerea statutelor a luat parte și Mihai Beșan (acuma notar public în Lugoș) și Ion Iovița, (carele de atunci a murit). După compunerea statutelor s'a cerut consensul senatului academic. Mihai Beșan a compus rugarea îndreptată cătră rectorul universității Konek, dēnsul i-a și presintat-o dimpreună cu Teodor Man și cu Ioan Mihali. De acolo actele s'au trimis la locotenența din Buda, unde cauza adormise și statutele abia la vr'o deșe ani se întărira. Dar societatea de lectură, constituită îndată după votarea statutelor, a funcționat și pân' atuncia.

Adunări invētătorești. Reuniunea invēțătorilor români gr. or. din *districtul Brașov* va ținē adunarea sa generală în 23, 24 și 25 septembrie n. în comuna Bod; cu acēsta ocașiune se vor discuta mai multe cuestiuni și se vor ținē prelegeri teoretice și practice. — Reuniunea invēțătorilor români gr. or. din *districtul Săbeseului-săsesc* va ținē adunarea sa generală în Sebeșul-săsesc la 11—12 octombrie n. Cu ocașiunea asta se va discuta tema dată de consistor și se vor ținē prelegeri teoretice și practice. — Reuniunea invēțătorilor români gr. or. din *districtul Abrudului* va ținē adunarea sa generală la 26, 27 și 28 septembrie n. în orașelul Ofenbaia. Cu ocașiunea acea invēțătorii Iosif Gomboș, Ioan Motora, George Candrea, Vasile Gann și George Nicola vor ținē prelegeri teoretice și practice. Presidentul Reuniunii e părintele protopop Romul Furdul, secretar invēțătorul Nicolae Corches.

Abecedare pentru copii săraci. Nu peste mult se vor implini doi ani, de când s'a înființat la Rodna-veche în Ardeal un comitet cu menirea să ajutoreze pe copiii săraci cu abecedare și legendare. În acești doi ani comitetul a împărțit 750 de abecedare și 215 legendare. Acum comitetul (president dl Florian Porcius, secretar dl Ioan Pop Reteganul) face apel la publicul românesc să contribue pentru scopul acela, după voință și puțință, care ce va voi: bani ori hârtii de valoare de ale patriei nōstre ori de ale statelor vecine, timbre, marce poștale, opuri și cărți de ori-ce cuprins, cu un cuvēt tot ce se pōte lesne prefaca în bani.

Reuniuni. Reuniunea femeilor române din Brașov a ales secretar, în locul reposatului dr. Nicolae Pop, pe dl profesor Lazar Nastasi. — *Prutul*, reuniune din Galați pentru înlesnirea culturai naționale a Românilor din Basarabia, și în deosebi pentru a ajuta la invēțătură pe tinerii români originari de acolo, a desținat 300 lei pe an spre acest scop.

Diecesa Lugoșului. »Preotul Român« din Gherla publică un conspect despre starea fondurilor diecesei Lugoșului pe anul 1888. Suma capitalelor elocate cu finea anului 1886 érá de 108,879 fl. 28 cr.; acēsta sumă constă din următorele fundațiuni: Rudolfiană 42,311; Chișiana 970; viduo-orfană 40,543; fondul preoților deficienți 16,884; fondul bisericeii catedrale 3893; cassa diecesană 677; fundațiunna Bobiană 880; fondul districtului vicarial al Hașegului 1777 și Jova Popoviciu 1025 fl. După aceste capitaluri competența de camete pe 1886 a fost de 6899 fl. 5 cr., dintre cari s'au primit numai 4972 fl. 91 1/2 cr. Restanța de camete cu finea anului 1886 făcea 12,961 fl. 31 cr.

Balonnii ocărmuibil. »Figaro« din Paris asigură, că căpitanul Renard a aflat mijlocul, de a ocărmui balonele. Noul motor cumpeneșce 500 chile, representă o putere de 50 cai, dă balonului o celeritate de 150 kilometri pe óră și pōte funcționa în ori-ce direcțiune și ori și când, afară de vifore vehemente.

Oglinda lunei. La manevrele rusești din acest an, ce vor avē loc în Basarabia, vor luá parte mai bine de 74,000 de soldați din diferite arme. Ele vor

fi comandate de marele duce Nicolai Niculaevici. Se dice, că și țarul va asista la ele. — *Regina Serbiei* a anunțat la Petersburg, că în curând va face țarului o vizită pentru a-i cere svatul în cestiunea divorțului. Poliția din Belgrad a oprit ori ce fel de serbare a onomasticeii reginei. Pirocinaț s'a dus la București, spre a se consulta cu regina Natalia asupra raporturilor averii acesteia. La București dânsa nu acordă nimenuia audiență. Din Belgrad se depeșeză, că ziua Nataliei a decurs în țără în liniște, cu toate că în multe locuri s'a nesocotit oprirea festivității prin decorațiuni și iluminări. — *Princesa Margareta*, a doua soră a împăratului Wilhelm, se va logodi în curând cu prințul Leopold, fiul prințului Frideric Carol, al cărui monument s'a desvilit nu de mult la Frankfurt lângă Odera. — *Medicii germani* tot nu se mai liniștesc, ci urmăză cu scandalul. O depeșă din Berlin anunță, că comitetul medicilor germani a declarat oficial: Mackenzie a urmat cu tratamentul seu sistemului de înșelare și a trăgănit cu operația plină de prospecte, spre a se sustrage dela controla medicilor germani. — *Principesa Letiția Bonaparte* duminecă s'a cununat cu principele de Aosta, fratele regelui italian. Cununia s'a serbat la Turin în capela palatului regesc. Principesa purtă o haină albă cusută cu bogate fire de aur și înfrumșetată cu flori de portocal, ér pe cap o diademă pompoasă, vëlul ei alb ér înfrumșetăt cu gingași fluturi și stele de aur. Ea a primit o mulțime de daruri prețioase.

Știri scurte. *Românii și sârbii* din Măhala Timișorii neputându-se încă despărți total, au școlă comună; săptămâna trecută sârbilor le-a tocat prin minte să ocupe școlă totă pentru ei, dar gendarii le-a pus pofta 'n cui. — *La Coșocna*, comitatul Cluș, la 2 septembrie s'a serbat inaugurarea școlăi noue gr. c. române; după serbare toți oșpeții s'au intrunit la casa ospitală a protopopului Ioan Hossu, apoi tinerimea s'a pus la danț și petrecerea a ținut până dimineața. — *Din Havannah* vine șcirea, că la 4 l. c. a isbucnit un ciclon puternic pe insula Cuba. 100 case sunt ruinate, mai multe trenuri au derailat, multe corăbii s'au cufundat lângă Batabano împreună cu căpitanul și 8 marinari. Satul Pucolo-Nuovo este ruinat. — *Datoria pendentă a Austro-Ungariei* la finea lui august a fost 411,988,722 fl. 50 cr. — *Bancnotele de 100 fl.*, care pörtă data de 15 ianuarie 1863, vor fi primite de banca austro-ungară numai până la 31 octombrie a. c. — *Casina română din Bozovici* în luna trecută ș-a serbat aniversarea a 400 a înființării sale, cu care ocaziune s'a dat un banchet și un bal.

Necrolog. *Ioachim Popovici*, preot gr. or. în Petnic, protopopiatul Mehadia, a murit la 20 august.

G h i c i t o r e .

De Iuliana Iancovici.

O	N	O
R	M	L
I	M	A
D	A	O

Din literile acestor cvadrate să se formeze numele unui stat cu doué țeri.

Terminul de deslegare e 27 septembrie. Ca tot deuna și de astă-dată se va sorti o carte între deslegători.

*

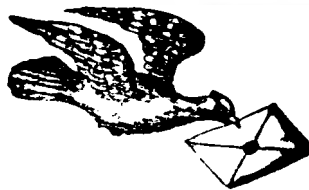
Deslegarea șaradei din nr. 25 :

Milo
Mil
Mi
M.

Deslegare bună primirăm dela dâmnelle și domnișorele: Louise I. Neamțu, Apolonia Crișan, Cornelia Densușan, Paulina Pipoș, Angelina Popovici, Maria Crișan, Ana Uțu, Victoria Pop și dela dnii A. C. Domșa, Augustin Fekete, Ioan G. Neamțu.

Premiul l'a dobândit dna Apolonia Crișan.

Poșta Redacțiunii.

La Stâna-de-vale. Nu șcim ôre Stâna-de-vale séu cutare «feciôră» de-acolo și-a răpit liniștea, încât să le duci dorul. Strofele dtale nu ne deslucesc acêsta. Apoi în limba română: codrul—dorul, vale - mare, minune—lume, feciôră—bôlă nu sânt rime bune.

Dorul mândruței. Strofa primă conține un neadevăr, căci mândra nu seceră singură; a doua e o enigmă; dar a treia e bună.

Plâng și me tânguesc. Șire frumoșe, dar fără nici o legătură între ele, încât la capăt nu șcim ce-ai voit să ȃici. Aceeaș miserie de rime, ca: flóre—plôie, gene—geme. Dar limba română e bogată în rime.

Plugarul. Primele doué strofe, (esceptând elisiunea din șirul al doile al strofei a doua) sânt bune. Dar apoi urmăză niște șire fără legătură, rime rele, ca acasă—năpustescă, brézda—alégă, plésná—mêrgă.

Doina mea. Motivele luate din popor sânt bune. Alt ceva nimic.

Momentul prim. Comic afară din cale! Êtă convinge-te ênsu-ți: »Un vis în lacrimi scâldat,« — »zimbind pe sinul meu adult,« — »prin fluerile de amor« și

»O stea din sfera lacrimilor,
Tu riđi și ađi în peptul meu
Și la isvorul patimilor
Adăp ah! suvenirul teu!«

De câte ori . . . faci versuri, ai face mai bine de te-ai ocupă cu lecțiile.

La o fată măritată. Corésă, s'ar puté publică. Cele doué șire din strofa primă n'au nici un înțeles, ér strofa cea din urmă cu ciudatele sale cuvinte face un efect comic. În genere, în încercările trimise am găsit un accent poporal care ne-a plăcut și care ne îndemnă să te incuragiăm. De aceea aleșerăm una pentru publicitate. Studiul ce vei face, te va feri de provincialisme și de rimele rele.

Călindarul săptămânei.

Diua sêpt.	Călindarul vechiu	Călind nou
Duminea 12	dupa Rusali, Ev. dela Mateiu, c.19, st. 16, gl.3, ainv. 1	
Duminea 4	Mart. Babila	16 Eufemia
Luni 5	Prof. Zaharia	17 Lambert
Martți 6	Min. Arch. Michail	18 Copertin
Mercuri 7	Mart. Sozont	19 Sidonia
Joi 8	† Nasc. Précuratei	20 Agapia
Vineri 9	† P. P. Ioach. si Anna	21 Mateiu
Sâmbătă 10	Mart. Minodora	22 Maurico

Proprietar, redactor respundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Otto Húgel în Oradea-mare.